

Georgina Dalmau

GOSSOS SALVATGES

fanbooks

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a city street. Tall, grey buildings line both sides of the street. In the center, a massive, bright orange and red fire or explosion erupts from a building, reaching towards the top of the frame. The sky is a gradient of dark red and orange. In the foreground, a person wearing a bright yellow raincoat stands with their back to the viewer, looking up at the fire. The overall mood is dramatic and intense.

GEORGINA DALMAU
SANLEANDRO

GOSSOS
SALVATGES

Fanbooks

© Georgina Dalmau, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2022

ISBN: 978-84-18327-96-4

Dipòsit legal: B. 12.683-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Gossos salvatges

—Correeee!!!

I ho faig, sota la pluja, amb totes les meves forces, m'hi va la vida. No en tinc cap dubte.

Sento els lladrucs que s'acosten, els tenim a sobre. Gossos salvatges que corren per sobreviure. Per a ells som el seu enemic. Van més ràpid que nosaltres i cada cop els sento més a prop.

L'única opció és trobar algun lloc per on ens puguem escapar. Corro amb totes les meves forces darrere d'en Jan. Sembla que té clar on hem d'anar per salvar-nos.

Ens enfilem a un roure molt gros que hi ha al voral del camí. No els hem despistat, però ells no hi poden pujar. Miro avall i els veig allà: són cinc gossos que borden i salten intentant enfilar-se al tronc. Estan rabiosos i no puc parar de mirar les dents que ens ensenyen amb el seus grunyits.

—No miris avall!

I té raó, mirar avall només fa que em posi més nerviosa i rellisco. Em quedo penjant d'una branca i només puc veure aquells ullals immensos i enfadats que intenten mossegar-me. En Jan m'agafa i m'estira cap a munt.

—Espavila't, Duna! Encara hem d'arribar a dalt d'aquell marge perquè no ens puguin atrapar.

Ens esperem una bona estona. Els gossos han deixat de bordar i, cansats, han acabat per estirar-se a terra. Es-

tan esgotats. Ara és el moment de saltar a un altre arbre que està a tocar del marge. Un cop a dalt les cames em fan figa, els gossos no ens han vist i ja estem segurs. M'estiro a terra mentre em recupero. Em sento la respiració, aquesta vegada ens ha anat de ben poc. Als gossos salvatges no els agraden les persones, però no ens podíem fer enrere. Necessitàvem aquestes plantes. La Tana les necessita.

Arribem al refugi on hi ha la Tana i la Llum. En diem refugis, dels llocs on passem la nit. Aquest és un cobert mig obert que té l'avantatge que no sembla que s'hagi d'esfondrar. No és un bon lloc: és humit i està molt exposat, simplement és el millor que hem trobat. Les veiem a la vora del foc, la Tana estirada, la Llum cuidant-la.

—Com ha anat? —ens pregunta la Llum; se la nota capficada.

—Hem trobat les herbes i hem caçat un conill, però la bandada de gossos salvatges gairebé ens caça a nosaltres. Se'ns ha fet tard —comento.

—Demà haurem de marxar —diu en Jan—. Aquest tampoc no és un bon lloc. La Tana necessita un lloc sec per recuperar-se. Anirem al proper poble a veure si hi trobem alguna cosa millor.

Després de sopar m'acosto al foc, avui em toca dormir la nit sencera, però no tinc son. Tanco els ulls i em torno a imaginar que visc en el món d'abans. Un món que per a mi no té gaire sentit, tot i que d'alguna manera forma part de la meva vida. Un lloc que enyoro sense haver-hi estat i que només conec pel diari de la meva mare. Un diari que em sé de memòria i que comença dient:

Avui és el dia que s'acaba el calendari maia i diuen que també s'acabarà el món. Malgrat que sé que això no passarà, alguna

cosa dins meu vol que hi hagi un cataclisme o una bona sacsejada. D'una manera o d'una altra m'agradaria que tot això que hem construït desaparegués i que poguéssim tornar a començar a fer un lloc millor. Una part meva desitja que aquesta societat nostra en decadència s'acabi de cop, com una fi. Però no és així, ni ho serà. La fi arribarà, n'estic segura, però no ho farà de cop. Serà una decadència lenta i agònica, la que acabarà amb el nostre món tal com el coneixem.

Em desperto, tot just s'està fent de dia. Vaig a veure com està la Tana; està descansant. Li toco el cap, ara no té febre. Veig com obre els ulls.

—Com et trobes?

—Com el cul. Fatal. Tinc molt de fred.

—Necessites un lloc sec, fa massa dies que plou i aquests espais humits no t'ajuden gens. Hauràs de fer un esforç, cada cop estem més a prop del mar. Ens van dir que allà hi ha cases que s'aguanten dretes. Potser avui tindrem sort.

—Sí, sí, ho tinc clar.

Al cap de poca estona, ens llevem tots i iniciem la marxa. Anem lents i no és fins al final del dia que arribem al poble següent. D'entrada no sembla que hi visqui ningú, i això és bo. Les persones acostumen a ser perilloses. Malgrat tot, hi ha alguna cosa en aquest lloc que no m'agrada. Aquest poble m'és familiar. Pot ser que hi hagués estat durant els mesos que vaig estar vagant tota sola. Recordo ben poca cosa d'aquelles setmanes.

La Tana està cada cop pitjor, amb prou feines s'aguantava dreta. És urgent trobar un lloc segur per passar la nit. Em quedo amb ella mentre en Jan i la Llum busquen algun indret que ens pugui servir. No triguen gaire a tornar i venen contents. Han trobat alguna cosa!

—No us ho creureu! Afanyem-nos!

Entre tots tres agafem la Tana; està gairebé inconscient. No la vull perdre. La Tana és la persona que més m'entén d'aquest món de merda.

Passem per algunes cases; totes tenen els sostres esfondrats, sostres que no han aguantat ni els saquejos ni el pas del temps; les pluges i les arrels dels arbres s'encarreguen de rebentar parets. Cap a la meitat del carrer hi ha una casa amb una mena d'entradeta que sorprenentment està sencera. Bé, sense finestres però sencera.

—Jan, com saps que no hi viu ningú?

—No ho sé. Ara mateix segur que no hi ha ningú. A dins no hi hem vist menjar ni res que em faci pensar que hi hagi hagut gent recentment. De totes maneres l'haurem de vigilar perquè és estrany que una casa que s'aguanta sencera estigui abandonada.

—Igualment, no tenim cap altra opció. Au, vinga, ràpid —ens pressiona la Llum.

Un cop dins la casa, estirem la Tana a terra i encenem el foc. Té llar de foc! Mirar les flames em transporta a algun lloc de la infància. A una sensació que no m'agrada, però ara no és el moment de pensar-hi. Posem la Tana ben a prop de l'escalfor, li traiem la roba, li preparem la infusió i, de mica en mica, deixa de tremolar. Li hem pogut treure la humitat que l'estava torturant i ràpidament es queda adormida.

Aquest caliu se'm fica dins el cos, i mentre en Jan i la Llum parlen no puc evitar quedar-me adormida. És molt estrany perquè somio amb els meus pares; formen part d'un passat que em fa mal. Somio que són els meus pares els qui parlen a la vora del foc, ell ha trobat la casa, però és una casa que està sencera, no hi fa fred i s'hi respira un caliu especial; somio que soc en una llar.

2

Llar

Fa massa dies que som en aquesta casa. La Tana ja està bé, però cap d'ells té intenció de seguir el camí cap a la costa. De fet, ens hem posat a arreglar la casa, hem tallat les plantes enfiladisses que entraven per la finestra i hem llençat tot el que estava trencat; realment, la cuina era un drama, el terra estava ple de plats i gots. Anem de mica en mica, encara hi ha una pila de papers i cartes escampats pel terra d'algunes habitacions.

Però jo no m'hi sento segura. No m'agrada viure en aquesta casa. L'únic lloc on em sento una mica a gust és el pati. Hi ha les restes d'un hort abandonat, amb tomaques que creixen salvatgement sense cap ordre, enfilades pel jardí i barrejant-se amb farigola. El romaní és abundant i fins i tot s'hi fan cebes. Me n'hi vaig. Quan hi soc agafo una branca de farigola, l'acaronó i m'ensumo la mà. Això em recorda la meva mare, que sempre ho feia. És fantàstic pensar que la naturalesa ha seguit el seu curs i que nosaltres ara tenim coses per menjar.

Em poso a treballar a l'hort, la idea que tenim és poder aprofitar el que hi ha i fer lloc per plantar-hi altres coses. Aquest lloc de la casa s'ha convertit en el meu refugi i m'hi passo hores cuidant les plantes. Al cap d'una estona algú baixa a veure'm: és la Tana.

—Com vas? —em pregunta.

—Doncs mira, arreglant l'hort.

—No paro de donar-hi voltes, Duna... —canvia de tema—. Com és que aquesta casa està tan bé? Hi ha alguna cosa que no em quadra.

—Sí, no ho sé. En Jan no les té totes, ell fa vigilàncies cada nit. No entenc per què us hi voleu quedar.

—Home, no cal dir-ho, no? És la millor casa que hem trobat mai. No et sembla? Ho té tot i no fa la sensació que s'hagi d'esfondrar.

La conversa amb la Tana em transporta a quan jo encara era una nena i feia poc que havia trobat en Jan i la Llum. Una família ens va acollir durant uns dies, va ser la primera vegada que vaig pensar que trobaria una llar; ens feien treballar al seu hort a canvi de menjar. Una nit el pare va entrar a l'habitació on dormíem i em va començar a tocar. Em vaig aixecar de cop i ell em va dir que tot el que feien per nosaltres ho havíem de pagar de moltes maneres. Vaig tenir sort, en aquell moment la seva dona el va cridar i ja no va tornar. L'endemà, després de parlar-ho amb els altres, vam marxar. Res no era segur.

—Què et passa, Duna? Què és el que no t'agrada? —va insistir la Tana.

I la realitat és que no ho sé. Però segurament ja és hora d'esbrinar-ho.

—No ho sé, Tana. Però quan ho sàpiga t'ho diré.

I decideixo que és el moment d'anar a la part de dalt de la casa, la que m'agrada menys. Hi ha quatre habitacions plenes de papers. Pot ser que trobi alguna resposta entre les piles de cartes.

Remenar cartes era una cosa que sempre fèiem amb la Llum. He llegit al diari de la mare que quan internet va petar la gent va tornar a escriure cartes. A molts llocs en trobàvem. La Llum sempre n'agafava un grapat i durant

uns quants de dies la vida d'aquelles persones li feia companyia. Jo també em sentia atreta pel passat, per com havia sigut el món abans, quan sobreviure tenia un altre significat. A més, tenia el diari de la mare, que mantenia viu el lligam i ens ajudava a entendre moltes coses que trobàvem derruïdes o abandonades.

I tal com he fet en tants llocs, em poso a remenar, busco alguna cosa recent, alguna cosa que em confirmi que és un lloc perillós, el que sigui... Hi ha una carta que em crida especialment l'atenció, l'agafo gairebé tremolant i quan la miro de prop em quedo totalment bloquejada. Aquesta lletra és única i me la sé de memòria, cada traç, cada paraula. La lletra de la mare. Ara entenc el que passa: aquesta casa és on vaig néixer i vaig viure els meus primers anys de vida.

I ho tinc més clar que mai: no és un lloc segur, no ho va ser llavors ni ho és ara.

Una pila de records m'envaeixen, com si s'hagués despatat una capsa al fons del meu cap: l'hort i el meu pare arreglant-lo, la mare escrivint cartes en aquesta taula. En Roc i jo jugant al menjador, a la vora del foc.